

Langbuejæger [1]

Skrevet af : JonJagd til den 04. Sep 2006 - 07:28

Buejagt [2]

Jagt med langbue. Tre ord der starter forskellige tankerækker hos forskellige personer. For nogen lyder det absurd. For andre lyder det måske som en interessant udfordring, og for andre igen repræsenterer det noget af det mest spændende og eksotiske og er manifestationen af en drøm, der kan være startet for mange år siden. Og i Danmark er vi i og for sig privilegerede, da bekendtgørelsen om buejagt trådte i kraft den 1. maj 1999 ved den daværende Miljøminister Svend Auken og derved lovliggjorde jagt med bue og pil i Danmark. Jægere i f.eks. Skotland, England, Tyskland, Sverige (er pt. i en prøveperiode) og Norge er ikke så heldige, da buejagt ikke er tilladt i disse lande. I Danmark er der kun én forhindring for at kunne gå på buejagt. Man skal bestå en buejagtprøve, som består af en teoretisk og en praktisk del. Den teoretiske prøve vil være en smal sag for de fleste, hvorimod den praktiske prøve har vist sig, at være et nåleøj af de helt små.

Denne artikel handler om forfatterens lange og stenede vej mod det ultimative mål: At bestå den danske buejagtprøve med langbue.

Drømmen om at gå på jagt med langbue tændes

Da jeg var dreng og boede på en gård langt ude på landet i Sønderjylland gik det meste af mine somre med at lege indianer, lave bål, snitte buer og pile og spyd og meget andet. Det var selvfølgelig afbrudt af at læse bøger og tegneserier om indianere, vikinger, Prins Valiant og des lige og så selvfølgelig at se nogle af de film, der kom i fjernsynet. Især var sommerens 4 Forestilling en stor succes med de forskellige eventyrfilm såsom Tarzan, Robin Hood, Den Knaldrøde Pirat og mange andre. Bøgerne og filmene gav stor inspiration til ting, der skulle prøves af udenfor, især bueskydning.

Mine forældre har en meget stor have. Den gang var den et godt pileskud lang, i dag omkring et halvt pileskud. Nede i bunden af haven havde vi en række af store hasseltræer, som bød på uanede muligheder for en ung eventyrer. De nye skud, der groede op fra roden gav perfekte pileskafter og de lidt ældre var perfekte buestave. Og hvad der var endnu mere spændende var, at man på bestemte steder på jorden kunne finde rester efter et lille dyrs festmåltid i hasselnødder. Det var egern, der kom ned i haven oppe fra skoven i ny og næ.

[3]

Forfatteren som dreng med en ny glasfiberbue fra Ribe Sport og et noget sammenbidt udtryk

Jeg havde allerede fået at vide af min far, at jeg meget gerne måtte jage stære og solsorte i kirsebærtræet, og den der stjal vores nødder var nu også lovligt bytte. Snart listede jeg rundt under hasseltræerne med bue og pil på udvig efter den rødbrune lille røver.

Der skulle imidlertid gå et stykke tid før end jeg fik egernet for. En dag så jeg en stor brun plet oppe i trækroneerne. Det viste sig at være to hornugler, der med deres roterende øjne sad og kiggede ned på mig ved højlys dag. Jeg havde en klar fornemmelse af, at de ikke var lovligt bytte, og mine forældre var da også ret begejstrede og fik taget nogle flotte billeder af dem.

En flot sommerdag, da jeg listede rundt ned ved hasselkrattet med en nylavet kridhvid hasselbue og en god pil med flotte styrefjer på, opdagede jeg pludselig det rødbrune egern pile hen over en gren, der hang lidt længere fremme. Både jeg og egernet frøs et øjeblik i vores bevægelser, og på et kort øjeblik nåede jeg at få en oplevelse af svimmelhed, åndenød og rystende knæ. Dernæst fokuserede jeg hurtigt på egernet, spændte buen op og lod pilen gå. Det skete helt automatisk og meget hurtigt, og det var meget svært at se, præcist hvad der skete. Egernet var forsvundet, og det var pilen også. Jeg følte, at det havde været et godt skud og at jeg havde været tæt på, men jeg havde nok ikke ramt - heldigvis. Lidt efter fandt jeg pilen for foden af et af hasseltræerne, og der var ikke nogen tegn på pilen på, at jeg havde ramt egernet, som nok var langt oppe i skoven nu.

Jeg kunne ikke forklare hvorfor jeg havde reageret med åndenød, da egernet og jeg så på hinanden. Det havde bare været utrolig spændende, og jeg havde for alvor fået lyst til at gå på jagt med buen. Før var det bare noget jeg gjorde. Nu var det blevet til et klart ønske.

Så jeg spurgte selvfølgelig min far om jeg måtte gå op i vores skov og skyde et rådyr. Min far har nok kigget kort ned på den 10 til 12-årige knægt, der forhåbningsfuldt kiggede op på ham, og hurtigt vurderet situationen sådan, at rådyrene

nok ikke var voldsomt i fare for at blive ramt af en pil fra mig. Så han gav mig lov. Jeg kunne faktisk ikke helt forstå at jeg fik lov, fordi jeg synes jo at jeg havde en god chance for at få ram på en, men jeg havde en snigende fornemmelse af, at jeg havde fået lov, netop fordi at min far ikke troede, at det kunne lade sig gøre.

Nå, men jeg vidste, at hvis man skulle nedlægge et rådyr, så var en almindelig tilspidset hasselpind ikke god nok som pilespid. Der skulle noget mere til, så jeg begyndte at hamre på noget af det flint vi havde liggende ovre i bunken af sten, som vi havde samlet ind fra markerne. Der kom et par udmærkede flækker ud af det, som kunne bruges som tværpile. Det havde jeg set man havde brugt en gang i stenalderen, så det måtte jo virke, og de var da også rigeligt skarpe!

Jeg trænede også lidt ekstra med buen. Det foregik ovre i ridehuset på en halmballe med et lille stykke pap. Skydningen gik ganske godt. Det eneste der ikke gik så godt var, at jeg aldrig havde fået at vide hvordan man skød med bue andet end hvad jeg havde kunne læse mig til i Prins Valiant og lign. Så hvordan man sigtede, det vidste jeg ikke. Og når jeg så skød mod det lille mål på halmballen, så blev jeg meget bevidst om hvordan jeg sigtede, og der var noget jeg ikke helt kunne forstå. Jeg sigtede tilsyneladende ved at blot at se på det lille mål, trække pilen op til ansigtet og så slippe uden egentlig at se på pilen. Og det fungerede! Det følte bare som snyd, fordi det kunne vel ikke kaldes at sigte, og det skulle man jo? Så jeg prøvede at sigte lidt mere bevidst ved at kigge ned ad pilen, men så gik det først helt galt. Så det stoppede jeg hurtigt med og gik tilbage til den "instinktive" metode.

Bevæbnet med bue og pile med flintespids er gik det nu mod skoven. Midt på dagen i blændende solskin listede jeg rundt i skoven uden at se noget som helst. Sådan gik det et par gange og snart var det efterår, hvor musvågerne begyndte at trække. Så gad jeg ikke gå helt op til skoven længere, fordi musvågerne befandt sig i læhegnene rundt om gården. De undgik dog også mine pile, men spændende var det. Det blev aldrig til andet end 2 karusser i mergelgraven med bue og pil, og det var nok også af det bedste.

Efter nogle år hvor badminton og lystfiskeri havde presset bue og pil noget i baggrunden fandt jeg ved en tilfældighed E. Sigurd Hansens bog "Langbuer og pile af træ" på biblioteket og slugte den på rekordtid. Nu var jeg igen fyr og flamme og måtte straks have lavet mig en engelsk langbue og også helst rigtigt på buejagt. Det var i 1994, hvor man kunne gå op til en praktisk skydeprøve på Kalø for at få dispensation fra forbudet mod at gå på buejagt. Pga. udlandsrejser og værnepligt nåede jeg dog aldrig at gå op til den prøve, før end der begyndte at gå rygter om, at Svend Auken ville til at lovliggøre buejagt, mod at man nu skulle bestå en endnu sværere praktisk prøve, men at langbuen muligvis ikke ville blive inkluderet. Jeg snakkede med mine kammerater fra bueklubben om det, og jeg sagde, at man måtte godt gøre prøven svær, men man måtte for guds skyld bare ikke forbyde langbuen til buejagt. Ikke nu! Så ville jeg aldrig nå det.

Langbuen blev ikke forbudt til buejagt, men man skulle bestå prøven med den buetype man ville gå på jagt med, hvilket var et rimeligt og ganske indlysende krav, som var en klar mangel ved den gamle prøve. Det skulle imidlertid vise sig, at prøven var så svær, at effekten af den ifølge mange bueskytter var, at man reelt ikke længere kunne gå på buejagt med langbuen.

De første buejagtprøver begyndte i 1999. For at give et indtryk af prøvens sværhedsgrad, så var der i foråret 2000 118 aspiranter til prøve, og heraf var 50 af dem omgængere fra året inden. 77 aspiranter bestod prøven, hvilket giver en beståelsesprocent på 65%. Der var nu 250 personer, med tilladelse til buejagt i Danmark, og det fordelte sig således, at der var 243 compoundbuejægere, seks med recurvebue og to langbuejægere (FADB's medlemsblad "Buejægeren" Nr. 3/00, juli 2000, 18. årg.).

Disse skræmmende tal afholdt selvfølgelig ikke langbueskytterne fra at gøre forsøget, og det skal da også siges, at man til prøven generelt blev mødt med respekt fra de andre aspiranter, da alle mente, at det ikke var nogen skam at dumpe til den prøve og slet ikke med langbue. Men tallet af langbuejægere steg ikke væsentligt, og det skyldtes ikke, at de ikke gjorde forsøget. Det skyldtes ganske enkelt, at den nye buejagtprøve fik den ene langbueskytte efter den anden ned med nakken.

Man fejler og drømmen brister

Der var ikke nogen vej uden om for mig. Drømmen om at gå på jagt med langbue var startet hos mig for mange år siden, og det havde efterhånden forvandlet sig nærmest til et behov. Jeg gik selvfølgelig på jagt med riffel og haglbøsse, men det føltes altid som et surrogat for langbuen. Når jeg færdedes i naturen med bue i hånd, så var det som, at jeg oplevede naturen stærkere, som om mine sanser blev stærkere og mine skridt mere lydløse. Langbuen var nærmest som en katalysator for min oplevelse af naturen.

Så jeg var oppe til prøven (se [artiklen om kravene til prøven](#) [4]) i efteråret 1999 med den elmetræs bue jeg skød med på daværende tidspunkt. Den klarede fint kravene mht. det antal joule pilen skulle levere. Jeg husker ikke hvor langt jeg kom til selve prøven, men jeg er nok ikke kommet længere end til mål nr. to af de seks mål, hvoraf de fem skal være ramt i den indtegnede hjerte-/lungering.

Det var første gang jeg var dumpet til buejagtprøven, og jeg var ikke voldsomt nedtrykt. Prøven havde vist sig at være svær, og der måtte tydeligvis ekstra træning til, og måske en anden bue. Desuden havde jeg fået en god ven og jagtkammerat til buejagtkurset, som havde kørt mig fra Århus til kurset, da han også skulle deltage. Så jeg tog gode ting med mig fra kurset.

Så med stor optimisme gik jeg i gang med at bygge mig en langbue af glasfiber og træsorten osage orange efter E. Sigurd Hansens forskrifter. Med den ville jeg bestå buejagtprøven. Da den var færdig gik træningen i gang. Det gik ganske udmærket, og jeg kunne tydeligt mærke, at jeg blev bedre. Skuddene blev mere sikre, sådan som det er bydende nødvendigt, når man skal kunne levere fem fuldstændigt perfekte skud ud af seks forsøg.

Endnu en gang gik jeg op til prøven..... og dumpede. Jeg er måske kommet til det tredje mål denne gang. Det begyndte at gnave i mig. Prøven kom til at stå for mig som et uhyre, og alt ved den var forbundet med noget negativt. Til den ene af prøverne gav min jagtkammerat mig hans compound-bue og sagde til mig, at jeg kunne da lige træne lidt med den. Så kunne jeg jo selv bestemme hvad jeg ville bruge det girokort til, som jeg lige havde betalt nede på posthuset.

Indtil da havde jeg nærmest aldrig skudt med compoundbue. Nu skød jeg vel 80 skud med compoundbuen og gik op og bestod prøven med den. Det var som at klø sig selv et vist sted. Nu havde jeg altså jagttegn med compoundbue, men endnu ikke med langbue, og det var stadigvæk det eneste der talte for mig.

Jeg tog mig nu en tænkepause. For det første fik jeg travlt med studierne og havde svært ved at få tid til at træne så meget som det krævedes. For det andet havde jeg brug for en pause fra det pres, som prøven lagde på mig. Den havde hele tiden ligget derude foran mig og derved stået mellem mig og det jeg brændte for; Næmlig at komme til at gå på jagt med langbue.

Jeg flyttede til København og meldte mig ind i Københavns Bueskyttelaug. Der var et par folk, som havde bestået prøven med langbue, og der var nogle som trænede til den. Og ved at iagttage dem, fik jeg bekræftet, at en del af problemet var, at det betød alt for meget for den skytte, der trænede til prøven. Fælles for de fleste af dem der vil gå jagt med langbue er, at det er en drøm de har, og hvis de ikke består prøven er det følgelig en drøm der brister. Og det lægger et alt for stort pres på skytten til selve prøvedagen.

Indtil da havde jeg haft meget svært ved at forstå hvordan folk kunne dumpe denne prøve med compoundbue. Jeg synes, at det havde været utrolig nemt, og det var efter at jeg havde trænnet med buen en halv times tid! Det begyndte nu at gå op for mig, at en af grundene til at det havde været så nemt var, at det dybest set ikke betød noget for mig om jeg bestod eller ej, og det havde fjernet al pres til prøven. For det første gik jeg ind til prøven med en vished om, at jeg kunne ramme en kapsel på 15 meters afstand. For det andet var jeg nærmest ligeglad med om jeg bestod eller ej. Jeg havde ingen planer om at købe en compoundbue bagefter og gå på jagt med den. Der var med andre ord ikke noget der stod på spil og derfor ikke det mindste at være nervøs for. Og de prøvesagkyndige var jo flinke folk. Så den prøve bestod jeg så let som ingen ting. Min konklusion var, at hvis jeg ville bestå med langbuen, så skulle jeg forsøge at opnå den samme tilstand. Men det er jo vanskeligt når det nu en gang er ens drøm. Men det kan lade sig gøre og her er hvordan det gik til.

Om at sætte sig brugbare mål

Idrætspsykologer fortæller, at det er vigtigt at sætte sig mål. Det er med til at motivere en i træningen og det retter ens opmærksomhed mod hvad det er man skal kunne. Ydermere er det med til at styrke ens selvtillid, hvis man når sine mål vel at mærke.

I dette tilfælde er det oplagt, at målet er at bestå prøven, og det er nok også det mål de fleste aspiranter har. I de fleste tilfælde er det nok også det eneste mål de har. Det var i hvert fald mit eneste mål, og som nævnt ovenfor kan det være problematisk for selvtilliden, hvis man ikke opnår sit mål. For mit vedkommende var effekten af at jeg ikke opnåede mit mål at:

1. Jeg mistede motivationen for at træne og for at gå op til prøven igen.
2. Jeg mistede troen på at det kunne lade sig gøre for mig. Det var lykkedes for andre, men jeg havde svært ved at mønstre en tro på, at det også ville kunne lykkedes for mig.
3. Det gjorde mig ekstra nervøs til de efterfølgende prøver, hvilket påvirkede min præstation meget negativt.

[5]

Vær bevidst om dine mål og sæt de rigtige mål

Det at bestå jagtprøven var altså i sig selv tydeligvis ikke et brugbart mål for mig. Der skulle noget andet til. Og her har idrætspsykologien(*) nogle gode betragtninger, som kan bruges af alle aspiranter, og som jeg har sammensat nedenfor i forhold buejagtprøven:

1. **Det er vigtigt ikke kun at have mål, der retter sig mod prøven.** Hvis en aspirant brænder ud skyldes det

ofte, at vedkommende kun har sat sig prøven som mål, og hvis man misser målet så bliver det nemt til en degradering af hele ens person i stedet for bare en misset prøve.

2. **Man bør have både overordnede mål og delmål.** Delmålene kunne f.eks. være at man først vil træne sig op til at ramme tre og af de seks mål. Det næste mål er, at man rammer de 4 mål og det sidste overordnede mål bliver så at man rammer de fem mål og dermed har bestået prøven, som er det overordnede mål. Det vil sikre mindre succeser undervejs, som motiverer en for at fortsætte.
3. **Lav udfordrende men realistiske mål.** Som nævnt i punkt 2 er delmålene vigtige for at sikre fremgangen i processen, så især delmålene skal være realistiske, og som følge heraf ender det overordnede mål også med at være realistisk.
4. **Man skal acceptere målene som realistiske.** Det er derfor vigtigt at det er ens egne mål og ikke andres mål man arbejder efter. Hvis ovenstående delmål ikke virker overbevisende for dig, så find din egne mål som du tror på og accepterer som realistiske.
5. **Hvem skal man fortælle sine mål til?** For nogen virker det motiverende, at andre kender ens mål, fordi de derved bliver motiverede til ikke at fejle. For andre er det lige omvendt, hvorfor de vil pålægge sig selv unødigt pres ved at fortælle andre om hvad de har som mål. Det skal man derfor have gjort op med sig selv.
6. **Støtte og feedback er vigtigt.** Det er vigtigt, at man får andres støtte i forhold til sin målsætning. Det kan være fra venner, kæreste, familie, træner eller klubkammerater, og det er især vigtigt i forhold til delmålene, da det derved giver en indikation af om man er på rette spor. Det skal som nævnt i punkt 5 være afstemt med hvem man har lyst til at fortælle om sine mål.

Som man kan se af ovenstående punkter, så er målet om at bestå prøven ikke tilstrækkeligt og vil ikke være det for de fleste aspiranter, der vil bestå prøven med langbue. Det kan godt være, at det i starten er et inspirerende mål, som motiverer en til at træne. Det er et inspirerende mål fordi det er opfyldelsen af ens drøm og fordi det prestigefyldt at kunne sige, at man har taget buejagtprøven med en traditionel bue. Der er imidlertid et problem ved dette mål. Det er de færreste, der består prøven første gang og endnu flere, som endnu ikke har fået tegnet selv om guderne skal vide, at de har lagt en indsats for dagen for at bestå. Og lige så snart man første gang ikke har opfyldt målet så begynder det at repræsentere noget negativt. Drømmen brast og man tror ikke, at man nogensinde vil kunne bestå.

Efter at have taget en pause fra prøverne samlede jeg handsken op igen og tog fat på udfordringen i vinteren og foråret 2005. Nu med en ny langbue fra Border Archery og med en helt anden indstilling til tingene. Jeg havde sat mig de delmål jeg nævnte i punkt 2 ovenfor, og jeg havde desuden et andet overordnet mål, som slet ikke havde noget med prøven at gøre. Nu ville jeg arbejde mig op blandt toppen af landets langbueskytter. Det havde flere gode årsager. For det første var de langbueskytter, der havde bestået prøven blandt de bedste bueskytter i landet. For det andet var det et nyt mål, der i højere grad motiverede mig til at træne og til at blive en bedre langbueskytte i det hele taget.

Jeg begyndte også at lægge mere udfordrende skydninger ind i min egen træning. Det var mål (altså de mål man skyder efter), som slet ikke havde noget med jagtprøven at gøre såsom nogle af de forskellige "trick"-skud, som bl.a. kan ses i videoerne med Howard Hill. Det var supermotiverende, at se, om man kunne gennemføre nogle af hans fantastiske skud, og det var selvfølgelig med til at gøre mig bedre med langbuen.

I foråret 2005 var jeg oppe igen. To gange i Stenlille og to gange i Vejen. For hver prøve gik det lidt bedre, men jeg kom ikke længere end det fjerde mål. Men det var det bedste nogensinde, så jeg kunne sætte mig et nyt delmål. Nemlig at nå til det femte mål. Som det nok er gået op for læseren, så var det imidlertid fremgang med meget korte skridt, og der var stadigvæk elementer, som lagde et meget stort pres på mig i forbindelse med prøven.

Elementer der giver negativt pres

Det at gå op til en prøve var hver gang forbundet med meget store omkostninger for mig ud over selve skuffelsen ved ikke at bestå. For det første skulle jeg tage en dag fri fra arbejdet, hvilket hver gang var en koordinativ og økonomisk belastning. For det andet havde jeg ikke bil og var derfor nødt til at arrangere kørsel med andre aspiranter, og selve køreturen til prøven med en anden aspirant var i sig selv belastende, fordi man her kunne sidde og køre hinanden op over hvor svær prøven var. Desuden havde jeg fundet ud af, at for mit vedkommende var det ikke godt, at mange vidste jeg skulle op til prøven. Det betød, at der til næste træningsdag i klubben ville være en masse spørgsmål om hvordan det gik til prøven. Som nævnt i punkt 5 ovenfor om at sætte mål, så ville det være motiverende for nogen men bestemt ikke for mig. Jeg ville have det bedst med at ankomme til prøven fuldstændig inkognito, skyde et par prøveskud i komplet uforstyrrelighed, og så ellers forsvinde ud af bagdøren, når prøven var overstået (læs dumpet). Sidst men ikke mindst gav det et negativt pres, at tage hen til prøvebanen med det ene formål at gå op til prøven.

Det gjaldt altså om at få disse sidste negative elementer elimineret.

Prøvedag på Vejen Buejagtbane fredag den 25. august 2006

Efter endnu et års pause fra prøverne (men ikke fra træningen) kunne jeg få presset en prøvedag ind i skemaet fredag den 25. august 2006 på Vejen Buejagtbane. Det var midt i min ferie, og jeg skulle alligevel hen til banen for at sætte markeringer op på deres 3D-bane til et arrangement, som jeg skulle afholde dagen efter for nogle gamle venner. Vi mødes en weekend hver sommer og går en tur på banen med vores egne hjemmelavede langbuer og pile af træ. Og da det var prøvedag kunne jeg jo passende gå op til buejagtprøven når jeg nu var her alligevel.

Jeg havde ikke trænet på prøveskiverne i over et år. Jeg havde dårligt nok set på dem. Men jeg havde skudt rigtig godt til 3D-turneringerne i foråret, og jeg havde lige været en uge i Sverige, hvor jeg havde haft buen med og øvet "stump-shooting" og forskellige sjove "trick-skydningsmål" hver dag. Så jeg følte mig i den grad skarp. Aftenen før havde jeg lige skruet et par trebladede jagtspidser på alu-pilene og skudt en 20 træningsskud på en blank skive. Pileflugten var god, så jeg stoppede, da jeg lavede 3 perfekte skud i træ og kunne dernæst gå til ro med vished om, at jeg var velskydende.

Vel ankommet til Vejen Buejagtbane fik jeg kort snakket med Egon Bøttker og den prøvesagkyndige og gik så ud og tog nogle opvarmningsskud. Første skud var perfekt, men dernæst begyndte nogle af skuddene at vandre over mod venstre. Højden var lige i øjet, men det var nærmest som om at spine på pilene var for stiv. Jeg tænkte "Det er bare løgn det her. Jeg kommer da ingen vegne til prøven med den her loddelinie." Så jeg spændte mig selv op, hældte buen lidt mere og fokuserede på at få buearm, ankerpunkt og pil "linet" og fik så skudt 5 gode skud. Det måtte være det tænkte jeg. Nu må det briste eller bære. Jeg havde andre ting at tænke på. Der var en bane der skulle sættes op og 20 gæster, der kom i morgen, så der var rigeligt at se til. Den her prøve skulle bare overstås.

Skydningerne er nu gået i gang, og den ene succesfulde compoundbuejægger kommer tilbage fra prøven efter den anden. Jeg får fat i den flinke prøvesagkyndige, som sætter et kryds på mit girokort og tager mig med om til prøveskiverne og fortæller mig, at jeg bare skal give mig god tid. Jeg begynder allerede at kunne mærke pulsen og høre blodet dunke i tindingerne. Men jeg er besluttet på at gøre det så godt som muligt, så jeg stiller mig op foran skiven med anden og gør mig klar. Jeg læner mig godt frem mod det korte og lave mål for ikke at skyde for højt, tager tre dybe åndedrag helt ned i maven, spænder buen op, holder pilen et øjeblik så jeg er helt sikker på at retningen er der og slipper. Pyyha. Lidt tyndt. Den er til den høje side men retningen er perfekt, og der bliver sagt OK. Videre til fasanen. Den har en herlig grå plet i midten af hjerteringen, som er god at fokusere på. Igen læner jeg mig frem mod skiven, tre dybe åndedrag, spænder op og slipper. Belært af det første skud holder jeg lidt lavere denne gang og får den nu i underkanten af hjerteringen, men stadigvæk indenfor. Det går jo godt det her. Skuddene sidder i ringen og jeg kan mærke, at rytmen i skuddene er god. Det næste mål er haren, som jeg altid har haft et skidt forhold til. Den står som regel meget langt væk selv om ringen ikke er meget større end hos anden eller fasanen. Men jeg fik den faktisk til de forrige prøver, og der er dog nogle gode compoundbueskud i midten, så jeg ved hvad jeg skal se efter. Jeg sætter det tredje skud nærmest i midten af haren.

Nu kører det bare synes jeg. Det næste mål er rådyret. Det er et mål jeg i gamle dage havde det lidt skidt med, men efter de seneste års træning og en god hurtig langbue fra Border Archery, så er de lange mål blevet mindre intimiderende. Jeg stiller mig hurtigt op og gør mig klar. Pulsen begynder at blive hurtigere, så jeg tager fire dybe åndedrag denne gang, hører ikke vinden eller de forskellige andre baggrundsstøje, ser ikke andet end den mørke plet i midten af lungeringen og skyder. Endnu en gang er det et hit. Videre til næste mål

Jeg har nu ramt fire mål og kan afgøre det på den næste, som er ræven. Alle mulige tanker farer gennem hovedet på mig såsom at jeg aldrig var god til at afslutte en kamp til badminton, og at jeg ofte måtte ud i tredje sæt for at vinde. Men jeg er fast besluttet på at afgøre det i dette skud selv om jeg nu har to muligheder. Fire dybe åndedrag og jeg skyder... TRE CM TIL HØJRE FOR RINGEN! Hvad sker der? Jeg har lige skudt til venstre på træningsskiverne og nu det her.

Så skal det altså afgøres nu på gåsen. Endnu en gang kommer der forkerte tanker i hovedet mig, om hvordan jeg til træning har haft flere point end klubkammeraterne og ved sidste skud sætter føringen over styr, fordi jeg ved, at det afgøres på det sidste skud. Men så kommer jeg i tanker om et lignende skud til sidste træningsaften, hvor jeg i den samme situation gør mig umage og leverer et perfekt skud. Jeg lader denne positive oplevelse genspille et par gange i hovedet på mig og stiller mig op og er klar til at nakke gåsen. Jeg tager endnu en gang fire dybe åndedrag og skal lige til at spænde op, da en fløjtende lyd fra oven trænger sig gennem min bevidsthed og ind i min osteklokke. En gråand flyver lige hen over hovedet på mig og den prøvesagkyndige og jeg griner let over situationen. Nå, forfra med forberedelserne. Det er gåsen det gælder. Jeg skyder og pilen flyver direkte mod centrum af hjerteringen og borer sig ind i et hul efterladt af en compoundbuejægger. Tegnet er hjemme og følelsen er ubeskrivelig! Jeg har lyst til at kramme den prøvesagkyndige men nøjes med et kraftigt håndtryk og et smil fra øre til øre.

[6]

Ude i naturen med langbuen

Efter knap 7 år med et utal af prøver og pauser fra prøverne og mere velskydende end nogensinde kan jeg endelig tælle mig selv blandt dem, der har bestået den danske buejagtprøve med langbuen. Så er spørgsmålet hvornår man kan kalde sig selv "Langbuejæger". Det kræver vel nogle jagterfaringer med langbuen, men de skal nok komme i den kommende

tid. Det var jo netop det endelige mål og meningen med det hele.

* For at læse mere om idræts-psykologi så se denne side, som jeg har brugt i forbindelse med denne artikel:

<http://sportspsykologi.hjem.wanadoo.dk/> [7]

Links

- [1] <http://www.bueogpil.dk/index.php?name=News&file=article&sid=57>
- [2] <http://www.bueogpil.dk/index.php?name=News&catid=&topic=14>
- [3] <http://www.bueogpil.dk/images/topics/Buejagt/Langbuejaeger/ForfatterenDrengStor.jpg>
- [4] <http://www.bueogpil.dk/index.php?name=News&file=article&sid=25>
- [5] <http://www.bueogpil.dk/images/topics/Buejagt/Langbuejaeger/MaalBevidstStor.jpg>
- [6] <http://www.bueogpil.dk/images/topics/Buejagt/Langbuejaeger/LangbuejagtStor.jpg>
- [7] <http://sportspsykologi.hjem.wanadoo.dk/>